

ש"ס אדר	כניסת	יציאת
ה'תשפ"ה	שבת	שבת
ירושלים	17:07	18:22
ת"א	17:28	18:24
חיפה	17:17	18:23
באר שבע	17:28	18:24

אילו של יצהק

פרשת "פי תשא"

פרשת השבוע פותחת בסדרת ציוויים והוראות המשלימים את צו הקמת המשכן, ובראשה עומדת פרשת שקלים, המפרטת את חובת הציבור להרים תרומת מחצית השקל לעבודת אוהל מועד לכפר על נפשותיהם:

"כִּי תִשָּׂא אֶת-רֹאשׁ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, לִפְקֻדֵיהֶם, וְנָתַנוּ אִישׁ כֶּפֶר נַפְשׁוֹ לַה', בִּפְקֻד אֹתָם; וְלֹא-יִהְיֶה בָהֶם נֶגֶף, בִּפְקֻד אֹתָם. זֶה יִתְּנוּ, כָּל-הַעֹבֵר עַל-הַפְּקֻדִים--מִחֻצֵי הַשֶּׁקֶל, בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: עֶשְׂרִים גֵּרָה, הַשֶּׁקֶל--מִחֻצֵי הַשֶּׁקֶל, תְּרוּמָה לַה'." (וי', י"ב-ג')

ופרש רש"י: "הראה לו כמין מטבע של אש, ומשקלה מחצית השקל, ואומר לו כזה יתנו: ". מועד הראהו מטבע של אש דווקא?
מסביר רבי אלימלך מליז'נסק זיע"א (יום ההילולא יהיה בשבוע הבא כ"א באדר), כי במעשה זה רמז הקב"ה על ההתנהגות הראויה בממון; שתי תכונות לאש: לשרוף ולהשמיד, מחד גיסא. לחמם ולהביא תועלת, מאידך. אף הכסף, אם ח"ו נוהגים בו שלא כהוגן- כנגד הדרכת התורה, ביוהרה ובחסור אמפתיות לזולת, עלול הוא להזיק ולהביא על בעליו רָשָׁפִי אֵשׁ; אולם, אם נוהגים בו כשורה, בצדקה ובגמילות חסדים בלב שלם – הדבר מחמם את הלבבות בן איש לרעהו - מצווה המגיע עד כיסא הכבוד.

עשיר פנה בשאלה למגיד ממוהילוב זצ"ל:

בנו יקירו חלה והגיע עד שערי מות. הוא נדב סכום רב לצדקה, אבל בנו נפטר. שואל הוא איה הבטחת הכתוב כי "צדקה תציל ממות"?
ענה לו המגיד: "אמשול לך משל למה הדבר דומה? לעצי הסקה!
בעל הבית חרוץ וזריז, הרואה את הנולד, מה עושה? הוא חוטב עצים להסקה בשלהי הקיץ, כאשר העצים יבשים, ומאכסן אותם. ואז, בבוא החורף, הוא מסיק עצים בהם, והם יבשים ובווערים היטב, ובבית מתפשט חום נעים. אבל בעל הבית שאינו מכין עצים מראש, ונזכר בהם רק בעת הקור והחורף המקפיא, רץ לקנות עצים והם עולים ביוקר רב, לחים וספוגי גשם, והאש אינה נאחזת בהם. וכשכבר הם בווערים, אין מעט החום העולה מהם שווה בנזק העשן הממלא את הבית. מבין אתה" - הפטיר המגיד – "מי שמכין לעצמו צדקה בטרם צרה, היא עומדת לזכותו ומגינה עליו, אבל צדקה שנעשית לאחר גזר דין, כוחה מועט וקלוש."

בהקשר זה של 'משלים ופענוחם', ולרגל יום ההילולא של הרה"ק רבי אלימלך מליז'נסק זיע"א, אביא את הסיפור הבא:

רבי משה לייב מסאסוב זיע"א - אחד הרבנים החשובים של ברוד שבגליציה, היה בית מדרש גדול והוא נהג את רבנותו ביד רמה. היו לו הרבה בעלי בתים חשובים, וראש הקהל של בית הכנסת שלו, היה עשיר גדול ובעל צדקה. פעם אחת קרה שבתו הצעירה של ראש הקהל חלתה במחלת מעיים קשה ליי, כל מה שאכלה לא התעכל ושום מאכל לא הצליח להישאר במעייה, ומצבה הלך והתדרדר. אביה לקח אותה אל טובי הרופאים אך אלה לא היו מסוגלים להושיעה, הוריה היו מיואשים ולא ידעו את נפשם.

בדיוק באותו זמן בא לברוד אחד מחסידיו רבי אלימלך מליז'נסק זיע"א, וכאשר שמע על צערו של רבי הגביר, יעץ לו לקחת את בתו אל רבו לליז'נסק באומרו כי רבי אלימלך הוא צדיק גדול ובעל מופת, אשר עזר ליהודים רבים בעצתו וברכתו. הגביר לא היה חסיד והוא ידע מעט מאד על אדמורי"ם וחסידים, אך מה לא עושה אבא כדי להביא מרפא לבתו, הוא לקח איפוא את בתו ונסע עמה לליז'נסק. בבואם אל הרבי, שפך הגביר את מר שיחו וביקש כשדמעות עומדות בעיניו להציל את חיי בתו. הרבי ביקש את הרבנית לבשל מעט דייסה, ולתת לחולה כפית או שתיים, הרבנית עשתה כן וראה זה פלא, הילדה בלעה את הדייסה ולא הקיאה אותה, אלא אפילו ביקשה עוד, היא תיכף הרגישה טוב יותר ונראה היה בעליל כי שינוי גדול מתחולל בה. אז אמר הרבי לגביר לנסוע הביתה, לתת לילדה בימים הראשונים מאכלים קלים, ובעזרת רופא כל בשר ומפליא לעשות היא תהיה בריאה לחלוטין. האב המאושר הביא את בתו הביתה והיא אכן נרפאה עד מהרה ולמחלתה לא נשאר זכר. הגביר לא חדל לספר על נפלאות הרבי מליז'נסק, וניסה להשפיע על הרב של ברוד שישע לליז'נסק כדי להכיר אישית את הרבי.

רבי משה לייב לא התחשק לעשות נסיעה כזו, לא התקבל על דעתו שהוא הרב של ברוד שיש לו קהילה חשובה, בה מחזיקים אותו כגדול בישראל, יסע אל רבי של חסידים, הוא גם חשב שזה ביטול תורה וחבל על הזמן. הגביר שלא היה מסוגל להבין מדוע מהסס הרב ולא רוצה לנסוע, המשיך במאמציו כדי לשכנעו, וביקש שהרב יעשה לו טובה אישית ויסע אל הרבי לליז'נסק. לבסוף כדי לא לאבד את ידידותו של הגביר שהיה ראש הקהל, הסכים ר' משה לייב לנסוע לליז'נסק לשבת.

בבואו לליז'נסק בחצות היום הזמין הרב לעצמו מקום באכסניה, התרחץ והחליף את בגדיו לבגדי שבת והלך כדי לתת שלום לרבי אלימלך.

הוא דימה בנפשו, שהרבי מנהל חצר גדולה ומפוארת ממש גיונוי מלכות, ולהפתעתו מצא כי הוא גר בדירה צנועה למדי, שאין להשוות אותה אפילו עם הדירה שלו בברוד.

מילא, חשב, אין בעניויות משום פחיתות כבוד, אולם לפחות שהרבי יפגין בפניו עושר גדול בתורה ובחכמה.

נכנס איפוא הרב של ברוד אל רבי אלימלך, בירך אותו לשלום, הציג את עצמו ואמר מניה וביה, כי הוא לא היה בא כדי לגזול את זמנו של הרבי, אלמלא רצה לעשות טובה לאחד מחשובי הבעלי בתים שלו, הגביר פלוני בן פלוני. הרבי השיב לו ואמר כי הוא שמח מאד להכיר את רבה של ברוד שיהיה אצלו אורח חשוב ומכובד. יושב איפוא ר' משה לייב ומחכה לשמוע דבר תורה או איזה דבר חכמה עמוקה, אולם כנגד זה אומר לו רבי אלימלך בזה הלשון: ר' משה לייב, אספר לך מעשה:

פעם אחת היה גיבור גדול שהרג אריה וכדי שכל האנשים יידעו ויזכרו תמיד איזה גיבור גדול הוא, לקח הגיבור ופשט את עורו של האריה, מילא את העור בקש ועשה ממנו פוחלץ, ולאחר מכן, העמיד את פוחלץ האריה בפתח ביתו. באו כל חיות היער כדי לחלוק כבוד למלך היער, אחד אחרי השני באו והשתחוו לאריה שהוא מלך כל החיות. היה ביניהם שועל אחד שהוא ערום מכל החיות, וכאשר הוא ניגש כדי לכרוע ברך בפני המלך, ראה שמשוה אינו כשורה, המלך אינו מגלה שום סימן חיים. ניגש איפוא השועל בזהירות ומשך קלות בזנבו של האריה, אחרי שראה שאין האריה מגיב על ההתגרות, הרהיב השועל עוזו בנפשו ובעט קלות ברגלו של האריה המת. שוב אין תגובה, עתה כבר לא יכול השועל להתאפק, וקרא בקול גדול: תראו רבותי, המלך שלנו מת, זהו אריה מת, ובפני אריה מת אין צורך לכרוע ברך ולהשתחוות. באומרו זאת החל השועל לקרוע חתיכות מעורו של האריה המת, ומה שנשאר ממלך החיות היתה ערימה של קש.

רבה של ברוד ר' משה לייב נשאר המום ולא ידע את נפשו, זה מה שיש לרבי אלימלך לומר לו: לספר לו מעשיה שכזו, הוא רצה לקום וללכת אך הרבי הקדימו ואמר לו: ר' משה לייב יש לי עוד מעשה לספר לך:

היו היה פעם עני מרוד שאף פעם בחייו לא לבש בגד חדש. פעם הסתובב גלגל המזל והאיש התעשר ונהיה גביר גדול. שלח האיש לקרוא לחייט שיתפור לו חליפה חדשה כיאה לגביר, בא החייט נטל מידה וכעבור ימים ספורים הביא את החליפה המוכנה כמעט, כדי לערוך כמה מדידות אחרונות. לבש הגביר החדש את החליפה הלא מוכנה, והחייט מתחיל במלאכתו כדי להתאימה ללקוח, פה הוא מושך בשרוול, שם הוא מחליק על הכתף כדי שהכל יהיה מותאם על הצד הטוב ביותר. אולם העשיר החדש שמעולם לא תפרו לו חליפה חדשה, חשב כי החייט חומד לו לצון וצוחק ממנו. הוא כעס איפוא על חוצפת החייט וביקש לגרשו מביתו, והחייט מצידו, מצטדק ואומר כי אין הוא צוחק ח"ו מהגביר, אלא שהוא רוצה להבטיח שהחליפה תתאים לו בצורה מושלמת ביותר.

ר' משה לייב נגעט עמוקות, מה זה, הרבי חושב אותו לילד קטן שמספר לו מעשיות: הוא קם, אמר שלום והלך. אלמלא היה ערב שבת אחר הצהריים היה חוזר מיד לעירו, בלית ברירה הוא נאלץ להישאר ולשבות בליז'נסק. רבה של ברוד ניסה להתעלם מדברי הרבי ולהוציא מהראש את המעשיות ששמע ממנו, אולם הדבר לא עלה בידו. הוא ניסה איפוא לחשוב מה התכוון הרבי בספרו לו את הסיפורים הללו, מדוע הוא סיפר אותם דווקא לו, ואילו שייכות יש למעשיות אלה אליו? וככל שהוא העמיק לחשוב, הגיע למסקנה כי הסיפורים הללו משמעות עמוקה לגביו.

הרי גם חז"ל המשיגו לעתים קרובות משלים בעלי תוכן חינוכי ורוחני נעלה, הוא גם נזכר כי בגמרא ובמדרשים נמשלים תלמידי חכמים לעתים קרובות לאריה, האריה שבחבורה, נראה איפוא כי הרבי רצה לומר שיכול מישהו להיות למדן גדול, אריה ממש, אולם אם חסרה לו **החיות האמיתית** החיות של התורה, הוא אינו אלא אריה של קש פוחלץ לא עליו, מובן מאילו הוסיף הרב של ברוד לשזור את חוטי מחשבותיו, מובן מאילו כי החיות אינה מתבטאת רק בלימוד התורה אלא גם בצורה שבה מתפללים, מקיימים את המצוות ובכל ההנהגה היומיומית של האדם היהודי, כל זה צריך להיות בחיות ובחמימות ואם אלה חסרים, הרי שמן השפה ולחוץ יכול מישהו להיראות כאריה אולם לאמיתו של דבר, הוא אריה של קש בלבד.

מענין לענין נזכר ר' משה לייב, כי בתורה שבכתב ושבועל פה, מכוונים מצוות ומעשים טובים, כמו גם מידות טובות כלבושים של האדם, לבושים של הנשמה, והכל צריך להיות במידה המתאימה, אולם מה לכל זה ולרבה של ברוד? ר' משה לייב שואל את עצמו ומנסה להשיב, האם הרבי סיפר לי כל זאת כיון שיש לכך שייכות מיוחדת אלי?

לפתע נרעד רבה של ברוד לעצם המחשבה, שאכן הוא ר' משה לייב רבה המכובד של ברוד, הוא האריה של קש, והוא העשיר החדש שלא הבין כיצד לאפשר לחייט שרצה לתפור לו מלבוש חדש.

עתה הבין ר' משה לייב כי הרבי לא התכוון חלילה לבטל אותו, אלא התאמץ לתפור לו לבוש חדש שיאיים למידותיו ולמדרגה שלו, והוא עשה זאת בדרך מחוכמת ולבבית כאחת.

כאשר הוא הכיר בכך, מיד נעלם הכעס שלו והיה כלא היה, והוא חש את עצמו אסיר תודה לרבי אלימלך שהתאמץ לפקוח את עיניו. הוא חזר איפוא אל המניין של הרבי כשהוא מלא ציפיה דרוכה ומתנוחה, בפעם הראשונה הוא ראה עתה כיצד רבי אלימלך מתפלל, עורך שולחנות ומשמיע רעיונות מעוקים במושגי החסידות, שמעם מרבו המגיד הקדוש ממעזריטש זיע"א בשם רבו הבעל שם טוב הקדוש זיע"א.

רבי אלימלך פתח לפניו עולמות חדשים מלאי אור וחיות שחדרו לעמקי נשמתו, מאז הפך ר' משה לייב לתלמידו וחסידו הנאמן של רבי אלימלך, ושתה בצמא ממעין החסידות. הוא התיישב בסאסוב, החל להפיץ את תורת רבו, והתפרסם כמנהיג צדיק וקדוש, שנמשכו אליו תלמידים רבים.

בחלקה השני של הפרשה, מתארת התורה את האירועים שהתרחשו עם סיום שהותו של משה רבנו בהר סיני. לאחר ארבעים יום, מקבל משה מהקב"ה את לוחות הברית ופונה לרדת מהר סיני. באותה עת, העם הממתינים למרגלות ההר זמן רב, החלו לחשוש לגורלו. בעידוד קבוצת ערב-רב שנספחה לישראל ביציאת מצרים, נקהל העם על אהרון בבקשה:

"... **קום עשה-לנו אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לִפְנֵינוּ--**.. " (ל"ב, א') אהרון ניסה להרוויח זמן, אך נשבר בלחץ העם: "**וַיִּקַּח מִיָּדוֹ וַיַּצַּר אֹתוֹ בַּחֶרֶט וַיַּעֲשֶׂהוּ עֵגֶל מִסֶּכֶה וַיֹּאמְרוּ אֵלָה אֱלֹהֵינוּ? יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלֶה מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם.**" (שם, ד') הפסל הפך לעבודת אלילים ונשאלת השאלה הכיצד?

כיצד יתכן שהעם שבאותו בוקר אסף ואכל לחם שמימי שניסי יציאת מצרים, קריעת ים סוף ונפלאות המדבר זכורים לו היטב, עם ששמע רק שבועות אחדים קודם לכן את הצו החמור: "**אֲנִי ה' אֱלֹהֵיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם מִבֵּית עֲבָדִים לֹא-יְהִי לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל-פְּנֵי. לֹא-תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל וְכָל-תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מַמְעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ.**" (כ', ב'-ג') אותו עם, מביטים עתה בהתפעלות על עגל, מעשה ידיהם ומכריזים: "אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלֶה מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם!" חטא העגל צריך לשמש כתמרור אזהרה לאדם, לבל יטח בעצמו, באמונותיו ובמערכת ערכיו. מסתבר כי האדם, הוא יצור מורכב, אשר מאורעות מופלאים וחד פעמיים לא ישנו את אופיו הבסיסי, המהותי. הם מסוגלים אמנם להפעים את רוחו, אולם אין בכך בכדי להפוך אותו לאדם אחר. הרגליו לא יוטבו ומערכת מושגיו לא תשתנה.

את השינוי בהרגליו ובמערכת מושגיו ירכוש האדם רק בתהליך ממושך של חינוך ולימוד עצמי עקבי ועיקש, ובאימון לשליטה על כוחו של היצר. שאנו לא כן, ינצחו הרצון האנוכי והמאווים הסמויים את הערכים כולם.

רבנו **יצחק בן עראמה זצ"ל** כתב בספרו "**עקדת יצחק**", שחטא העגל בא ללמד כל אדם באשר הוא לאורך כל הדורות, כי אין אדם מושלם! אל ייפול ברוחו מי שנסבל, ולא התגבר על ניסיון, חלילה לו מלהתייחס ולחשוב כי משהו עמוק בנפשו פגום ואי אפשר לשנותו. כך הוא טבע האדם, שהוא יכול להיכשל, שהרי אפילו אנשי אותו דור מופלא נכשלו. ואדרבה, יאזור כוחות נפש ויתגבר על עצמו להתחזק ולהיטיב את דרכיו. ואומרים חז"ל:

"אין לך בן חורין, אלא מי שעוסק בתורה" - רק הוא יכול לומר "לא" לרצונותיו, לשים להם בלם. להיות אדון עליהם, ולא הם אדון עליו! להימנות על הצדיקים שליבם ברשותם! ולא על אלה שברשות ליבם.

אך יש להמשיך ולשאול:

אם משה איננו, למה רצו דווקא **בעגל**, מדוע לא נחרו באהרון?

יושר ועגולים: עיקר הסכנה לישראל מאומות העולם היא הנפילה בתוך חשכות העולם הזה. בבריאה יש מבנה מעגלי, שמש עגולה, כוכבים עגולים וכו', בעלי תנועה מעגלית מחזורית המסתובבת סביב עצמה, וכדברי קוהלת: "דור הלך וָדָר וָדָר בָּא.. הוֹלֵךְ, אֶל-דָּרוֹם, וְסוּבֵב, אֶל-צָפוֹן" - "וַיֵּאָן כָּל-חֶדְשׁ, תַּחַת הַשָּׁמַיִם".

המילה **טבע** נמצאת בתוך המילה **טבעת** - שכידוע היא עגולה, והדבר מרמז על המחזוריות ועל החוקיות בו נע הטבע.

לעומת העיגולים, **היושר** מבטא את המגמה ליציאה לחופש משלשלות הטבע - והתקדמות לבורא יתברך.

היושר הוא המטרה של העולם - אור עליון שמפלה את כל העולמות ויורד מלמעלה למטה ומחבר בין כל העולמות.

בתורת ה' הקדושה יש יכולת להעלות את לומדיה מעל מעגלי הטבע, ובאמצעותה אפשר להתאחד מלטה למעלה, בבחינת: "דרך ישרה שיבור לו האדם". ההישאבות אל העיגולים הוא להיות תחת חוקי הטבע, שכן על מצרים נאמר: "**עגלה** יפיפיה מצרים" - כלומר עגלה בה אותיות עגל - מחזוריות שנראית יפה אך היא מיצר שאין אפשרות לברוח משם.

כשבניי היו במצרים, הם חיו תחת הטבע והמחזוריות שהיה שם, ואז בא משה והראה את שליטת ה' על הטבע בעשר המכות, במצב זה הצליחו בניי לצאת ממצר המחזוריות.

אולם כאשר עלה משה רבנו להר סיני ובושש לבוא, יתכן שהערב רב חשבו שנסתיימה הנהגת היושר, וחזרו להנהגת העגל, ועשו עגל שזה בדיוק אותיות עגל, ועשו סביבו מחולות - עיגולים, וחבל שהיו מעם ישראל שטעו אחריהם, עד שירד משה והבהיר לעם ישראל שהנהגה שלהם היא אחרת לגמרי - שלעומת אומות העולם המושרשים בעיגולים, עם ישראל הם בבחינת **יושר** והדבר מתבטא אף בשם ישראל-א-ל. (ע"פ טללי חיים)

עניין זה של הנהגת **יושר ועיגול** וההבדלים בין עם ישראל לאומות העולם, טמון גם בהשקפה על צורת לוחות הברית אותם קיבל משה רבנו.

רבים מאוד אינם יודעים שלוחות הברית אותם קיבל משה רבנו בסיני, לא היו עגולים, אלא דווקא **מרובעים**.

במקומות רבים מופיע ציור של הלוחות שראשיהם מעוגלים, אך למעשה זהו שיבוש מוחלט, שחדר אלינו ממקורות זרים. שיבוש זה נולד בעקבות ציורים של אמנים נוצרים, כמו רמברנדט, גוסטב דורה ואחרים. הללו תיארו בדמיונם החופשי את תבנית הלוחות כבעלי ראשים מעוגלים, וכך בעקבותם, הועתקה התבנית הזאת גם לספרים, לסמלים של מוסדות ואף בבתי-כנסת רבים.

בתלמוד (בבא-בטרא יד,א) מפורטות המידות המדוייקות של הלוחות: "הלוחות אורכן שישה ורוחבן שישה ועוביין שלושה". ומעיון בדברים שם ברור לגמרי שהלוחות היו מרובעים ולא מעוגלים.

גם **רובנו בחיי** מציין בפרשתנו באופן נחרץ שהלוחות היו מרובעים, כלשונו: "ודע שהלוחות היו מרובעות", ובשנת תשמ"א (בשבת פרשת כי תשא) דיבר **הרבי מליובאוויטש** באופן פומבי לראשונה בנוגע לתיקון צורת לוחות הברית, והדגיש את הנזק החינוכי הנגרם לילדים, כשמתברר להם שדבר יסודי כל-כך כמו לוחות-הברית השתבש בגלל השפעות זרות.

כך גם כל גדולי ישראל בדור האחרון עוררו על נושא ציור הלוחות, שעליהם להיות דווקא מרובעים, לא עגולים כפי שנוהגים לציירם, ובבתי-כנסת רבים החזירו עטרה ליושנה וחזרו לציור המקורי של הלוחות. גם סמל המוסד של הרבנות הראשית לישראל שונה, והוחלפו בו לוחות הברית העגולות שהופיעו בו, בלוחות מרובעות, כפי המובה בדברי הגמרא אודותם.

חג פורים אותו אנו מציינים היום, שונה משאר החגים, בכך שמלבד תקנת חז"ל לזכור את הנס בקריאת המגילה ובשאר מצוות היום, קבעו קודם לכן גם **'תענית'**, לציין את צום אסתר המלכה, ואת זעקת מרדכי והיהודים.

ויש לשאול: מדוע לא קבעו תענית גם לפני חג הפסח, יום שנזכר בו את שוועת עם ישראל שזעקו אל הקב"ה מן העבודה? למה בניסי יציאת מצרים אנו חוגגים רק את הניסים, ולעומת זאת בפורים אנו מציינים בצום גם את התפילה והזעקה שקדמה לנס?

ומסבירים חכמים, שהבדל קיים בין נסי יציאת מצרים לנס פורים; ביציאת מצרים הניסים היו גלויים - כשמים הופכים לדם, וכשאש מתלקחת בתוך הברד, כולם רואים ומודים שיד ה' עשתה זאת. וכך גם כשהים נבקע לשניים, ומן יורד מן השמים.

אבל נסי פורים היו ניסים נסתרים, לא אירעו שם דברים שפרצו את גבולות הטבע. להיפך, הקב"ה אומנם הכין את ישועת ישראל מגזירת הכיליון של המן ואחשוורוש, **אולם ללא תשובה, תפילה, זעקה ותחינה שקדמו להם לפני בורא העולם - הם חלילה לא היו מתחוללים, והגזירה לא היתה מתבטלת.**

לכן, קבעו חז"ל שנציין אף את הצומות והתפילות שקדמו לנס, כי הם שהביאו בפועל לתשועת ישראל.

פורים הוא עת רצון לתשובה, ומה שאפשר להשיג ביום הכיפורים בדרך של 'תשובה מיראה', אפשר להשיג בפורים בדרך של 'תשובה מאהבה'.

פורים הוא גם יום השמחה הגדולה, הפורצת החוצה. ביום זה שמחים ומאושרים עם ישראל על היותם יהודים. ואמר ה' **בַּעַל שֵׁם טוֹב** זיע"א: "אם שְׁעָרֵי דְמַעוֹת לֹא נִנְעָלוּ, הָרִי שְׁלֹשְׁמִיחָה אֵין שְׁעָרִים כָּלָּל! כִּי בְשִׁמְחָה אֶמְתִּית מִתּוֹךְ יוֹרֵאת שְׁמַיִם אֶפְשֶׁר לְהַפִּיל אֶת כָּל הַמַּחְצוֹת הַמְבַדִּילוֹת בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבְרָהָם וְבִבְקֶשָׁה לִפְנֵי הַשָּׁמַיִם." ועל כן, מקובל מפי גדולי עולם, שסגולה ביום הפורים להתרבות בתפילה ובבקשה לפני השי"ת על כל משאלות לבו. זה הזמן לצעוק מכל הלב, לבקש מעומק הנשמה, להקיש על שערי שמים בעוצמה כבירה בלי וויתורים, ולהילחם - ממש כך - כדי לזכות שבים הזה ניושע וינגאל, איש מצרותיו ובעיותיו ברוחניות ובגשמיות, כי עכשיו הזמן לפעול, זה הרגע הנכון, זו שעת הרצון!

לע"ו אתר מרחיב יתחיל וכתוב ז"ל
ולב"ע ב' עבת ה'תש"פ. ת.נ.צ.ב.ה.

לע"ו ר' יצחק ב"ר נסים מרחיב ז"ל
ולב"ע י"ח תשרי ה'תשס"ט. ת.נ.צ.ב.ה.